

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 14/03-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. januára 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. K. P., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. M. Š., B., vo veci porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I sp. zn. 13 C 15/96 v spojení s konaním vedeným na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 15 Co 322/01, za účasti Okresného súdu Bratislava I a Krajského súdu v Bratislave, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. K. P. o d m i e t a.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. decembra 2002 doručená sťažnosť Ing. K. P., bytom B. (ďalej len sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. Š., B., ktorou namieta porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 13 C 15/96 v spojení s konaním vedeným na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 15 Co 322/01.

Pretože sťažnosť nespĺňala niektoré náležitosti ustanovené v § 20 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), vyzval ústavný súd 11. decembra 2002 sťažovateľa na odstránenie jej nedostatkov a zaslanie splnomocnenia na jeho zastupovanie pred ním podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Na výzvu ústavného súdu reagoval sťažovateľ podaním označeným ako „odstránenie nedostatkov sťažnosti k č. k. Rvp 1790/02-4“, ktoré mu bolo doručené 30. decembra 2002.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 15. januára 1996 okresnému súdu žalobu, ktorou sa domáhal zaplatenia odplaty (provízie) za činnosť sprostredkovateľa. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 13 C 15/96 zo 16. januára 2001 túto žalobu zamietol a na základe odvolania sťažovateľa z 21. marca 2001 krajský súd rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej rozsudkom sp. zn. 15 Co 322/01 z 12. februára 2002 potvrdil. Dňa 5. júna 2002 podal sťažovateľ podnet na podanie mimoriadneho dovolania na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky podľa § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku, ktorý Krajská prokuratúra v Bratislave odložila ako nedôvodný.

Sťažovateľ zároveň poukázal aj na prieťahy v konaní pred okresným súdom, ktorých existenciu má potvrdzovať list jeho predsedu zo 16. apríla 1997.

Tvrdiac, že v konaní pred označenými všeobecnými súdmi nebol dostatočne zistený skutkový stav, v dôsledku čoho malo dôjsť k porušeniu jeho ústavných práv, sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal rozhodnutie, ktorým vysloví, že sťažovateľovi bolo upreté právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva, a tiež, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces.

Zároveň žiada, aby ústavný súd zrušil označený rozsudok krajského súdu a vrátil vec na došetrenie skutkového stavu. Napokon žiada, aby mu bola priznaná „náhrada škody“ vo výške 50 000 Sk za priet’ahy v konaniach pred súdmi oboch inšancií.

II.

Ústavný súd je podľa článku 127 ods. 1 ústavy (s účinnosťou od 1. januára 2002) oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Bližšie podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 20 ods. 1 a 2 a § 49 až 56 zákona o ústavnom súde.

Existencia niektorého z dôvodov uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde bráni prijatiu sťažnosti na ďalšie konanie a zároveň ju umožňuje odmietnuť na neverejnom zasadnutí pri jej predbežnom prerokovaní.

Podľa uvedeného ustanovenia zákona o ústavnom súde je takýto postup možný v prípade návrhov vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhov, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustných návrhov alebo návrhov podaných niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhov zjavne neopodstatnených alebo podaných oneskorene.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02).

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavných súde zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť.

K porušeniu základných práv sťažovateľa označených v jeho sťažnosti malo podľa neho dôjsť v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 13 C 15/96 v spojení s konaním vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 15 Co 322/01.

Z obsahu sťažnosti sťažovateľa, pripojených príloh, ako aj z informácie poskytnutej ústavnému súdu okresným súdom vyplýva, že sťažovateľom napadnuté konanie prvostupňového súdu v spojení s konaním odvolacieho súdu, v ktorom malo dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľa, bolo právoplatne skončené 29. apríla 2002.

S prihliadnutím na deň právoplatného skončenia uvedeného konania a deň doručenia sťažnosti ústavnému súdu, t. j. 2. december 2002, je potrebné konštatovať, že lehota ustanovená zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom sťažovateľovi uplynula skôr, než podal túto sťažnosť. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd jeho sťažnosť v tejto časti odmietol ako podanú oneskorene.

Pokiaľ sa sťažovateľ domáha, aby mu bola priznaná „náhrada škody“ za prietahy v konaní pred okresným súdom a krajským súdom, ústavný súd k tomu poznamenáva, že z ústavou taxatívne vymedzenej právomoci mu o takomto nároku rozhodovať neprislúcha.

Z obsahu sťažnosti možno vyvodit', že sa sťažovateľ v skutočnosti dožaduje priznania primeraného finančného zadosťučinenia podľa čl. 127 ods. 3 ústavy za prietahy

v označených súdnych konaniach, pričom v konaní pred súdom prvého stupňa rozhodol súd rozsudkom zo 16. januára 2001 a odvolací súd rozhodol rozsudkom z 12. februára 2002.

Základným ústavne vyjadreným predpokladom pre priznanie uvedeného zadosťučinenia je to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia preto neprichádza do úvahy v prípade, že ústavný súd zároveň v rozhodnutí nedeklaruje porušenie základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ sa v danom prípade v návrhu na rozhodnutie vo veci samej vyslovenia porušenia jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy výslovne nedomáhal.

Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej poskytuje ochranu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov iba vtedy, ak bola táto ochrana uplatnená na ústavnom súde v čase, keď k porušeniu namietaného práva došlo alebo porušenie v tom čase ešte trvalo (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01).

Na základe zistenia, že v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu základného práva sťažovateľa, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. januára 2003